

PEREGRÍNEK

Zpravodaj pro farnosti Moravany a Ořechov
Ročník 10 Číslo 51 Leden 2015

SLOVO OTCE MARIUSZE

S důvěrou i v přátelství s Bohem do nového roku

Milovaní! Jakpak můžete říkat: „Dnes nebo zítra půjdeme do toho nebo onoho města, zdržíme se tam rok, budeme obchodovat a vydělávat - vždyť přece vůbec nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, kterou je chvílku vidět, a potom zmizí. Spíše máte mluvit takto: „Dá-li Pán, budeme živi a podnikneme to nebo ono.“ (List sv. Jakuba 4, 13 -15)

Milí čtenáři našeho časopisu, vstoupili jsme do nového kalendářního roku a čekají nás nové životní výzvy. To, co bude, můžeme ovlivnit jen částečně. Smíme však doufat v Boží prozřetelnost a být lidmi křesťanské naděje, protože věříme v Boží lásku a milosrdenství (srov. Jan 3, 16). Bůh, náš dobrý Otec, nedopustí na nás kříže nad naše síly. Boží láska je pevný bod, o který se můžeme opřít i v nastávajícím roce.

Strach a obavy z budoucnosti, jenž někdy pocítujeme, jsou údělem každého člověka. Jsou součástí naší přirozenosti - pudu sebezáchovy, a v některých situacích mohou nám být velmi prospěšné a chránit nás. Jsou darem Božím. Mohou však přijít situace, v kterých strach překročuje určitou míru, a my mu dovolíme, aby ovládal naše duchovní

schopnosti a řídil náš život. V takovýchto případech můžeme už mluvit o tom, že zraňujeme Ježíše a prozrazujeme nedostatek naší víry a důvěry v Boha.

Odstranit strach z našeho života úplně se nám nepodaří, ale s pomocí Boží je možné zachovat si klidný postoj i v protivenstvích a zkouškách. Svatí také museli často zápasit s těžkostmi tohoto druhu. Například sv. Maximilián Maria Kolbe (misionář Japonska a mučedník z Osvětimi) trpěl žaludečními vředy, což může evokovat hluboké nervové napětí. V jeho životě bylo dost období, kdy si musel přímo nařizovat klid tváří v tvář ohrožení. Musel o svou víru bojovat.

A takový boj čeká i každého z nás. Důležité je tomuto strachu nepodlehnout a věřit, že nikdy nejsme sami, že je s námi Někdo, kdo nás miluje, a na němž všechno záleží. Dnešní člověk navzdory konzumní hojnosti, kterou je obklopen, často prožívá velký strach a prázdnotu. Je to snad nejvíce tím, že nezná pravé bohatství, kterým je přátelství s Bohem a statečná důvěra v něj. Přeju vám - sestry a bratři - v tomto novém roce víru, která hory přenáší a důvěru v Boha, která nikdy nezklame.

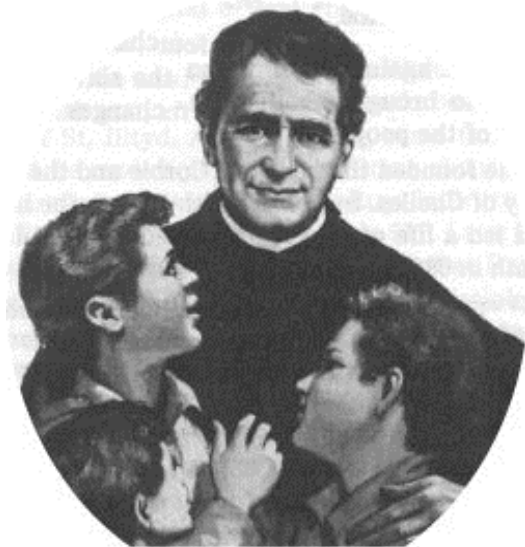
otec Mariusz

ZE ŽIVOTA SVATÝCH

Sv. Jan Bosco

Jan Bosco se narodil 16. srpna 1815 ve vesničce Becchi v Piemontu. Jeho otec František a matka Markéta byli rolníci. Jan měl ještě dva starší bratry - Antonína a Josefa. Otec však v roce 1817 zemřel na zápal plic a Jana tak vychovávala jen matka. Jan i celá jeho rodina vyrůstaly v chudobě a zbožnosti. Jan od dětství vynikal dobrou pamětí a nadšením pro duchovní hodnoty, bavil ostatní akrobatickými a komediálními kousky, aby se s nimi pak mohl modlit a dávat jim duchovní kázání. Podle Antonína to byla pouze Janova lenost. Kvůli Antonínovi a touze po studiu začal Jan brzy pracovat. V roce 1841 byl vysvěcen na kněze a začal působit v Turíně, pracoval v útulku a v nemocnici. V tomto roce se také setkal se zednickým učněm. Ten o něm a o jeho nabídce pomoci jak v duchovních hodnotách, tak i při shánění bydlení a jídla, pověděl svým kamarádům. Tak se tedy začala vytvářet pozdější oratoř. Do roka bylo kolem Jana Boska přes 80 hochů. V roce 1854 jich jen v jeho domově bydlelo 125 a za dalších osm let již počet hochů dosáhl 600. Pomáhala mu i jeho matka Markéta. Oratoř, poté co našel vhodnou kapli, vznikla 8.12.1884. Otevřel také učňovské dílny pro krejčí, stolaře, obuvníky atd. Jan měl i dar prorockých vidění, která popsal sv. Otcí. Mnoho z nich se vyplnilo

ještě za Janova života. Jan při výchově zakládal na třech pilířích: rozumu, náboženství a laskavosti. Byl pro mládež nejen knězem, ale taky si s ní hrával, žil s ní a snažil se jim porozumět.

Chtěl založit řeholní řád, který by se zabýval výchovou mládeže a tuto vizi svěřil pod ochranu sv. Františka Saleského. Papež Pius IX. tento návrh schválil 3.4.1874. Janovi pomáhala celá řada ochotných dobrovolníků a věřících. Proto pro ně a jejich pokračovatele založil r. 1876 osobité sdružení salesiánských spolupracovníků, aby dále šířily duchovní hodnoty. Jan také napsal desítky různých knih, článků i publikací. Zemřel 31. ledna 1888. Na jeho pohřeb přišlo okolo 40 000 lidí. V době jeho úmrtí měla salesiánská společnost 6 řeholních provincií s 57 domy, v nichž bylo 774 řeholníků a 276 noviců. V r. 1929 byl blahorečený a v r. 1934 svatořečen. Jan Pavel II. jej jmenoval "otcem a učitelem mládeže."

/Magda/

POZNÁVÁME POUTNÍ MÍSTA BRNĚNSKÉ DIECÉZE

Brno - Tuřany

Dalším krásným poutním místem, vzdáleným cca 14 km od Ořechova, je kostel Zvěstování Panny Marie, který postavil při jezuitské rezidenci v letech 1693 -97 architekt J. K. Erna. V letech 1804 - 06 byla prodloužena lod', 1888-91 přistavěno dvouvěžové průčelí. Na hlavním oltáři byla uctívána údajně nejstarší mariánská soška na Moravě, dle tradice přinesená sv. Cyrilem a Metodějem. V roce 1050 ji našel rolník Horák v trnovém keři, proto byla nazývána „Matka Boží v trní“. Odborníci datují sošku trůnící Madony s Ježíškem do doby kolem roku 1300. Hlava Ježíška je novodobá. Sochu překrývá tepaný stříbrný plášť z 2. poloviny 17. století. Kaple Zjevení Panny Marie v trní ze 17. století stojí v místě původního kostela sv. Anny, zbořeného v roce 1806. Tuřany byly poutním místem již ve středověku. Za švédského vpádu byla soška ukryta ve františkánském klášteře v Brně a později ve Vídeňském Novém Městě. Do Tuřan se vrátila v procesí r. 1649.

Ve spise „Diva Turzanensis“ napsal historik, jezuita P. Bohuslav Albín roku 1658 toto: „Roku 1050 šel nábožný a u svých sousedů vážený rolník Horák, v Chrlicích usedlý, večer z polní práce domů.

Na místě, kde jsou nyní Tuřany, byl les a v něm keře planých růží. Zde spatřil blízce cesty v jednom keři velké světlo, zářící na všechny strany. Byl to oheň bez kouře, bez plápolu a bez praskotu. Nelekl se toho muž statečný, ale byl zvědav, co se zde děje neobyčejného. Hned se domníval, že se tu něco nebeského, podivuhodného ukrývá, přistoupí a hle! Vidí věc neobyčejnou, vidí tu nebeskou Růži neporušenou žádným trním hříchů, vidí Matku Boží, od níž světlo nebeské tak mocně se šíří. Pln radosti patřil na milostnou Matku Boží s milostným krásným Ježíškem. Padá na kolena, pozdravuje ji modlitbou, běže ji uctivě do náručí a s velikou radostí odnáší domů, jakožto jistou záruku požehnání Božího“.

/z knihy Poutní místa jihozápadní Moravy/

LITURGIE A MODLITBA

Slavnost Matky Boží

Začátek roku. Slavnost Matky Boží Panny Marie. Je krásné, že můžeme do nového roku vstupovat s Marií. Během roku se v liturgii setkáváme s Pannou Marií ještě několikrát. Ať sledujeme dějiny svatosti Církve nebo jednotlivců, setkáváme se s Marií na každém kroku. Nelze si představit katolického světce bez lásky k ní. Panna Maria, společnice Ježíše Krista v díle vykoupení. Skrze ni přišel Bůh k člověku a skrze ni se člověk dostává k Bohu.

V tajemné chvíli svým „Fiat“ se stala spolupracovnicí Boha Otce a společnicí Ježíše Krista na cestě, která vedla na Kalvárii. Už svým souhlasem přijímá všechno utrpení a bolesti, které s sebou nese vykupitelské dílo jejího Syna. Ale přijímá i hodnost Kristovy spolupracovnice a spoluprostřednice.

Proto můžeme říct, že i všech milostí se nám dostává rukama Panny Marie. „Podle vůle Boží ničeho se nám nedostává, leč skrze Marii, takže jako nemůže přijít nikdo k Otci, leč skrze Syna, podobně nemůže nikdo přijít ke Kristu, leč skrze Marii“, napsal papež Lev XIII. (Mimo

jiné zavedl tento papež v r. 1893 svátek Svaté rodiny, který jsme na konci roku slavili.)

A tak se celý rok můžeme svěřovat Panně Marii, jít spolu s ní cestou ke Kristu. V liturgickém kalendáři pravoslaví a katolické církve je veliký počet mariánských svátků. Pro jejich rozdílný význam se dělí na slavnosti, svátky a památky. Víra, že Panna Maria byla jako vyvolená žena od narození bez hříchu, je obsahem slavnosti Neposkvrněného početí Panny Marie 8. prosince. Roku 1854 byla tato pravda víry povýšena na dogmatickou definici. Slavnost Zvěstování Panny Marie, devět měsíců před Vánocemi (25. 3.), vznikla z biblického vyprávění, v němž archanděl Gabriel zvěstuje Marii narození Ježíšovo. Svátek Navštívení Panny Marie (dříve 2. července, od 2. vatikánského koncilu 31. května) spočívá na biblické zprávě o návštěvě Panny Marie u Alžběty (evangelium sv. Lukáše 1,39). Slavnost Nanebevzetí Panny Marie se slaví 15. srpna. V Jeruzalémě se tento den vyvinul od 5. stol. ve svátek Dormitio (zesnutí Panny Marie). Svátek Narození Panny Marie 8. září pochází pravděpodobně ze slavnosti posvěcení dnešního kostela sv. Anny v Jeruzalémě, který byl postaven na místě, kde byl rodný dům Panny Marie. Panna Maria je s Janem Křtitelem jedinou světicí, u níž se slaví liturgicky den narození. K mariánským památkám v církevním roce patří: Panna Marie

Lurdské 11. února, který se týká Mariina zjevení r. 1858 v Lurdech; Panny Marie, prostřednice všech milostí (8. května), Panny Marie Karmelské (16. července), Panny Marie růžencové (7. října), památka vznikla po námořní bitvě u Lepanta r. 1571. Cyklus svátků zakončuje svátek Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě 21. listopadu.

/Leona/

Pamatuj, láskyplná Panno Maria, že nikdy nebylo slýcháno, abys opustila toho, kdo se utíkal pod tvou ochranu, kdo vzýval tvou moc, kdo prosil o tvou přímluvu. V této důvěře se také já k tobě utíkám, Panno panen a Matko. K tobě přicházím, před tebou stojím, já kající hříšník. Dobrá matko věčného Slova, neodvracej se od mých slov, ale slyš je a vyslyš. Amen.

/sv. Bernard, zemřel 1153/

PŘIPRAVUJEME SE NA NÁRODNÍ EUCHARISTICKÝ KONGRES

Téma č. 2 - „Eucharistie a společenství“ (připravila Arcidiecéze pražská)

Protože Eucharistie není myslitelná bez církve, nemělo by smysl otevírat téma „Eucharistie a společenství“ jinak než úvahou o církvi. „Co dělá církev?“ Církev přináší lidem evangelium a svátosti, žije z eucharistického Krista a jejím úkolem je kontemplovat Kristovu tvář. Vždyť právě tam, ve tváři Kristově, nám Bůh Otec dává poznat světlo své slávy, jak

svědčí Písmo (2 Kor 4, 6). Církev hlásá evangelium a tak přináší lidem spásu, kterou nám všem získal Ježíš Kristus svou smrtí na kříži a svým zmrtvýchvstáním. Právě tehdy, v hodině jeho utrpení a oslavení, se zrodila Eucharistie.

Může být v církvi společenství?

Communio je označením pro společenství, jak je vytváří Bůh. Chceme-li si tedy udělat aspoň přibližný obrázek o společenství, které pro nás Bůh připravil, nezbývá nám než se opřít o svou osobní víru. Jen očima víry totiž můžeme dohlédnout dál, než kam sahá naše nejlepší zkušenost z mládežnického spolča a výš, než kam nás vynesl náš nejskvělejší zážitek z dobré party. A ještě něco: Trojjediný Bůh je schopen důvěrného vztahu ke každé bytosti, kterou stvoří, ale my smrtelní lidé jsme v tomto dosti omezení. Jakmile se octneme ve větší skupině, začneme tvořit menší kroužky, ve kterých se teprve mohou odehrávat důvěrnější rozhovory nebo sdílet společné zážitky. Tak se i v církvi začala vytvářet malá, neformální společenství. Jejich přínos je obrovský, protože v nich mnozí při modlitbě, četbě Písma a slavení Eucharistie konkrétně zakusili, co je církev.

Eucharistie - večeře Páně nebo oběť?

Eucharistie je Večeře Páně, kterou Kristus ustanovil, když svým učedníkům lámal chléb a sdílel s nimi kalich vína. Eucharistie je také oběť, protože

Kristus při ní vydává sám sebe za naši spásu. Eucharistie je i posláním - „to čiňte na mou památku“. Vybízí nás, abychom podobně jako Kristus dávali vlastní život a tím jej naplnili.

Ježíš si poradil tak, že vzal chléb, rozlámal jej a dával učedníkům a stejně tak jim rozdělil víno. Ježíš se nechtěl „schovat“ do hostie a do kalicha. Naopak, svým gestem učinil ještě zjevnějším to, co už tak lze v přírodě pozorovat: totiž Boží přítomnost. Mohli bychom říci, že Ježíš nám pomocí Eucharistie „nadvítil“ svět tak, aby v něm Boží přítomnost byla patrnější. Proto je Eucharistie tak cenná, unikátní a nenahraditelná. A právě zde můžeme navázat připomínkou učení o reálné přítomnosti: o ničem jiném neřekl Ježíš, že je to jeho tělo a jeho krev, než o eucharistickém chlebě a víně. Celá podstata chleba se mění v podstatu těla Kristova, a podstata vína v podstatu jeho krve. Ostatně, jak bychom mohli skutečně milovat Krista, kdyby byl přítomen jen prostřednictvím odkazu, tak jako je fotografie nebo nápis na pomníku pouhým odkazem na kdysi milovanou osobu?

Společenský rozměr Eucharistie?

Když se katolík v neděli vypraví do kostela, může mít dva důvody. Ten první je účast na mši sv. a ten druhý je, že se setká s lidmi, kteří jsou mu milí. Někdo by mohl mít sklon zdůrazňovat spíše tento společenský a kulturní rozměr, zvláště když musí vysvětlit nevěřícím

známým, proč vstává v neděli tak brzy. Pojmy jako oběť, vykoupení, milost, svátost průměrného občana spíše poděsí, než aby přispěly k pochopení. A to ani nemluvíme o transsubstanciaci. Také následující výrok Jana Pavla II. se zdá být na hony vzdálený běžnému chápání: „Eucharistie, spásná přítomnost Ježíše ve společenství věřících a jejich duchovní pokrm je to nejcennější, co může církev mít (...).“ Eucharistie a ostatní svátosti se tradičně označují za „příčinu církve“. Řekli jsme, že Eucharistie není myslitelná bez církve, ale platí to i obráceně, tedy, že církev není myslitelná bez Eucharistie.

Co vám připadá těžší?

1) Uvěřit, že to, co se jeví jako chléb, je Kristovo tělo a víno že je ve skutečnosti Kristova krev, 2) uvěřit, že Kristus na kříži je vítěz a Boží Syn, 3) budovat církev jako společenství založené na nenásilí, ochotě pomoci i odpustit a proniknuté láskou, která je připravená dát život? Asi se shodneme, že ve srovnání s třetím bodem jsou ty předchozí dva celkem snadné. Na druhou stranu, pokud zůstaneme jen u prvních dvou, moc nám to ke spáse nepomůže. Vždyť víra bez skutků je mrtvá (Jak 2, 26).

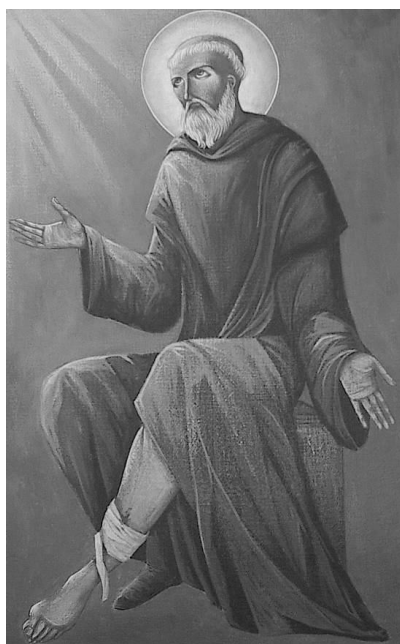
/Lada/

ZE ŽIVOTA FARNOSTÍ

Předadventní pout' ke sv. Peregrinu

Po několika krátkých předešlých mailech mně ráno v sobotu 29.11.2014, před 1.

adventní neděli, přišla smska: „Tak v 12 sme na parkovisku pri kostole. Fajkus.“ Tak to poutníci ze Slovenska mysleli vážně s tou poutí ke kapli sv. Peregrina v této době. Syn se nabídl, že mne doprovodí a spolu pak doprovodíme poutníky do lesa ke kapli.

Myslím si, že na tuto pout' společenství 12-ti lidí z Bratislavy jen tak nezapomeneme. „Půjdemě pěšky? Je to asi 2 km“, zeptala jsem se. Ve snaze „zkrátit to“ jeli jsme nakonec čtyřmi auty pěkně za sebou polní cestou, že pěšky dojdeme jen poslední úsek lesem. „Hlavne chod' tými kolesami po tráve, nech, nezapadneš do blata!“ radili všichni řidičům. No, každá rada drahá, jak říká jedno staré přísloví. A ve chvíli, když už ani tráva nebyla vidět a cesta se změnila v jednu velkou blátivou louži, byla opravdu „drahá“. „Pridaj plyn a pretoč poriadne kolesá!“ byla poslední snaha zůstat čistým. Krásné bylo, když

však tento poutník vytáhl z kapsy Fidorku a jako z reklamy pronesl: „Aj pre tieto chvíle mám tu niečo dobré.“ Bylo vidět, že má reklamy v malíčku, když ještě dodal při pohledu na svoje oblečení: „Tuto špínu zvládne nový Persil - dokonalá čistota a svežest přírody.“ V této atmosféře se i ti nejvíce ustaraní neubránili smíchu. Foukal studený vítr, a tak s „chladnou hlavou“ jsem začala obtelefonovávat lidi, kteří mají traktor. Tato pomoc nás napadla v té situaci jako jediná. Tatínek naší varhanice Jany R. prý může přijet za hodinu. Hurá! Nechali jsme auta zapadlá v blátě a rozhodli se naplnit úmysl pouti - modlitbu a odevzdání 48-letého Juraje, který bojuje s rakovinou a lékaři „už to vzdali.“ Za modlitby československého růžence jsme došli až ke kapli, tam jsme se chytli za ruce a spontánně modlili - za Juraje, za nemocné, nejen z našich rodin. V tichu pak ještě každý na osobní úmysly. „Pane, staň sa tvoja vôľa, rob ako ty chceš.“ Následovala litanie ke sv. Peregrinovi. Možná znáte ty chvíle, kdy vám srdce bije trochu jinak, protože je hodně blízko někdo, koho máte rádi. Tak nějak nám všem bylo, Pán byl s námi. Cestou zpět k našim zapadlým autům jsem pochopila tu obrovskou víru „mých poutníků“, jejich krásný vztah ke kamarádovi Jurajovi. „*Viete, aj keby náš kamarát odišiel k Pánovi už čoskoro, máme radosť, že sme pre neho mohli túto púť vykonať, vďaka vám. Chceli*

sme vykonat púť ke sv. Peregrinovi, patrónovi chorých rakovinou, a vaša kaplnka je najbližšie. Našli sme vás na internetu."

Při vzpomínce na to sobotní odpoledne děkuji znovu za toto krásné svědectví a děkuji také za to, že ho mohu „poslat“ díky Peregrínku dál. A jak to odpoledne skončilo? Pan Ryšavý už na nás čekal s traktorem, obhlédl zkušeným okem situaci a duchapřítomně a s jistotou řídil vyprošťovací manévry. Můj syn s ním seděl v kabině traktoru a díky tomu jsem pak doma vyslechla komentáře našeho zachránce na adresu nás řidičů, kteří jsme pozpátku byli taženi k silnici. „Kdyby maminka tolik necukala volantem, bylo by to lepší, je vidět že má strach☺“

V kostele Všetech svatých už bylo dobře. Poděkovali jsme za tu pout'. Přemístili jsme se do Tikovic, kde na nás po domluvě na faře čekal horký čaj a teplé radiátory. Poutníci z Bratislavy se šli ještě podívat do kostela sv. Jiří, kde jim manželé Peškovi povyprávěli o historii kostela a o freskách. Večer v půl deváté mi přišla smska: „Už sme dorazili domov, veľké vďaka za všetko a niekedy na budúce s Bohom.“

O Vánocích byl Juraj z nemocnice doma, na své přání chtěl být mezi svými.

/Leona/

Rekonstrukce společenské místnosti na ořechovské faře

Rád bych vás informoval o tom, co se vlastně na faře budovalo. S ohledem na

finanční možnosti se ekonomická farní rada rozhodla pro rekonstrukci hlavní společenské místnosti a vstupního zádveří tak, aby bylo možno tyto prostory plně využívat pro potřeby farnosti. To, že možná v budoucnu vyroste nová farní budova se úplně nezavrhl. V tom případě se ale musí zajistit financování takového projektu. Prvním počinem byla výměna oken a vstupních dveří. Muselo také dojít na nutné opravy střechy a stropu. Toto provedli dobrovolníci z řad farníků. Zednické práce (oškrabání stěn od nánosů maleb, zapravení prasklin, natažení omítek a konečnou výmalbu) provedl David Pařil a jeho spolupracovníci. Strop byl snížen pomocí sádrokartonu, což umožnilo zateplení stropu. Díky tomu bylo možno instalovat vestavná zářivková svítidla. Při obnově elektroinstalace bylo nutné provést nové elektrorozvody, toho se ochotně ujal pan Alois Záděra. Pro případné pokračování v rekonstrukci fary je do zadní části budovy přiveden kabel. V průběhu prací bylo nutné odstranit vlhnutí zdiva. To bylo řešeno drobnými klempířskými pracemi na střeše i na obvodovém zdivu. Poděkování patří všem, kteří se jakkoli podíleli na rekonstrukci.

/Jiří Trenz/

Setkání maminek v Syrovicích

V sobotu 13.12. jsme se vydaly tři maminky z Ořechova na setkání maminek z hnutí Modlitby matek do Syrovic. Setkání se konalo v kostele sv.

Augustina. Byla jsem v tomto kostele poprvé, i když spolu sousedíme, moc mne to oslovilo a doufám, že nejsme tam naposledy. Oldřiška a Růženka začaly menší promluvy, ohledně způsobu setkávání modlících se matek, zjistila jsem, že i když se už několik roků modlím v ořechovské skupince, je stále co nově prožívat a měnit. Obnovovat samy sebe modlitbou matek. Záleží jen na nás. Na závěr jsme si daly velmi chutný, teplý čaj. Ta chuť čaje mi připomněla dětství a tak to bylo pro mne takové pěkné zakončení vrátit se zpátky domů ke svým dětem. Děkuji Pánu, že nás tento sobotní podvečer tak obohatil. */Libuše Smejkalová/*

Návštěvníci ořechovských betlémů

Letos na Boží hod byly znovu v Ořechově otevřené oba kostely, aby si všichni mohli přijít prohlédnout betlémy a vánočně vyzdobené kostely. Návštěvnost v kostele u Všech svatých byla od 14 do 17 hodin cca 70 osob. U nás, u sv. Jiří, bylo otevřeno od 14 do 16 hodin, a za tu dobu přišlo 34 lidí. Bylo hezké pozorovat obzvláště děti překvapené z osvětlených stromů a velikého betléma. Radost nám udělala větší skupina z Brna, které se náš kostel velice líbil, říkali, že je z něj cítit pozitivní energie. Měli i zájem o historii, a když se dozvěděli, že kostel v baroku přestavěl Mořic Grimm, věděli okamžitě, že to byl významný brněnský stavitel. Když jsme se s návštěvníky loučily a děkovaly za návštěvu, přápy jsme všem,

ať se zase příští rok u našeho betléma sejdem.

/J. Nováková, B. Pešková/

Zaslíbení prvních sobot v měsíci

(z přílohy k oběžníku pražského arcibiskupství ACE XI/ 2689 z r.1986) První soboty v měsíci jsou zasvěceny smíru Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Už sv. Pius X. poskytl 3. 6. 1912 za obvyklých podmínek plnomocné odpustky věřícím, kteří na první sobotu v měsíci vykonají smírnou pobožnost k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Benedikt XV. dne 9. 11. 1920 potvrdil smírnou sobotu.

Dne 10. 12. 1925 se zjevila Panna Maria Lucii z Fatimy (v klášteře v Pontevedro) a řekla jí:

"Hled', milá dcero, jak je mé Srdce obklíčeno trním; nevděční lidé je ustavičně probodávají rouháním a chladností. Aspoň ty se přičiň, abys mě potěšila, a oznam všem lidem, že při smrti budu nablízku se všemi milostmi, které potřebují ke spáse těm, kdo po pět po sobě jdoucích prvních sobot v měsíci vykonají sv. zpověď', sv. přijímání, pomodlí se růženec a věnují mi čtvrt hodinku na smír a při tom budou rozjímat o tajemstvích sv. růžence." (K tomu je třeba podotknout, že sv. zpověď' vykonaná během týdne se smírným úmyslem stačí, že požadavku čtvrt hodinového rozjímání se vyhoví, když uvažujeme o jednom nebo o více tajemstvích sv. růžence nebo se pomodlíme druhý růženec. Také stačí

čtvrthodinka duchovní četby o jednom nebo o více tajemstvích. Jde o první soboty v měsíci a ne vždy o první soboty po prvním pátku.

Přijměte pozvání na tichou adoraci každou 1. sobotu v měsíci do kostela sv. Jiří v Tikovicích od 17:15 hodin, v 18:00 je pravidelně sloužena mše sv. Ježíšova zaslíbení pro nověnu prvních sobot devíti po sobě jdoucích měsíců ke cti Neposkrvněného Srdce Mariina najdete na nástěnce v kostele sv. Jiří.

/Lada/

Duchovní obnova pro manželské páry v Kostelním Vydří

Srdečně zveme manželské páry z moravanské a ořechovské farnosti na duchovní obnovu, která se již potřetí uskuteční v klášteře bratří karmelitánů v Kostelním Vydří. Duchovní obnova pro manžele začne ve čtvrtek 5. února večer a skončí v neděli 8. února po obědě. Povede ji pro nás opět P. Norbert Žuška, kněz řádu karmelitánů. Na obnovu se prosím přihlašujte u manželů Šimových z Nebovid (simova.e@seznam.cz nebo 602600217). Všechny podrobnosti k programu a pobytu v Kostelním Vydří najdete na letáčcích vzadu ve farních kostelích.

Poděkování zpěvákům

Vážení a milí zpěváci, ráda bych poděkovala jménem všech, kdo mají s nacvičováním vánočních zpěvů něco společného. Děkuji všem, kdo věnují to nejcennější, co mají, svůj čas, k

nacvikům písní k oslavě narození Pána Ježíše Krista.

/Jana Ryšavá/

ČTENÁŘSKÉ OKÉNKO ANEB STOJÍ ZA PŘEČTENÍ

V bezpečí a svoboden (Bernhard Häring)

Autorem knihy je Bernhard Häring (1912 - 1998), německý kněz, teolog a člen řádu redemptoristů. Během 2. světové války byl povolán, již jako kněz, do armády k sanitní službě. Je důležité zmínit, že také spolupracoval jako poradce při 2. vatikánském koncilu na přípravě konstituce *Gaudium et spes* a konstituce *Lumen gentium*. Häring patří k důležitým postavám obnovy morální teologie 20. století. Jedná se o autobiografii, která čtenáře provází celým Häringovým životem od narození, až po uchýlení se do kláštera na samém sklonku života. V knize autor zmiňuje nejen své životní příběhy, ale dotýká se i všech důležitých teologických témat, které během svého plodného života musel více, či méně řešit. Häring se hned v úvodu knihy zmiňuje o důležitosti víry a Boží milosti v lidském životě a nabádá čtenáře k aktivnímu životu z víry. Přes své dětství, které prožil ve velmi početné věřící rodině, se autor přenáší ke studiím filosofie a teologie

Ples farností

Moravany &
Ořechov

FARNÍ PLES

MORAVANY & OŘECHOV

17. LEDNA 2015

OD 20:00

SÁL OTEVŘEN JIŽ OD 19:30

V OŘECHOVSKÉ ORLOVNĚ

SOKOLSKÁ 2, OŘECHOV

VSTUP 100 KČ! K TANCI A POSLECHU HRAJE KAPELA ByznysTIME

**PŘEDPRODEJ
VSTUPENEK OD
14.12.2014**

Viktor Steingart
Brněnská 40, Ořechov
Tel.: 777 984 797

Vojtěch Langášek
& Květná 46, Moravany
Tel.: 605 540 776

**TĚŠIT SE MŮŽETE NA BOHATÝ KULTURNÍ
PROGRAM, OBČERSTVENÍ A TOMBOLU.**

na univerzitě v Rothenfeldu a dále pak k vysvěcení na kněze, ke kterému došlo v roce vyhlášení 2. světové války. Poté autor velmi autenticky pokračuje ve vyprávění o událostech, které jej potkaly během zmíněné světové války. Není žádným tajemstvím, že tyto události ovlivnily nejen život samotného Häringa, ale také životy stovek lidí, se kterými sdílel strasti a někdy i drobné radosti zoufalých válečných dní. Líbí se mi, jakým způsobem autor popisuje všechny tyto, z velké části kruté, události a přijímá je s pokorou a odevzdáním se Prozřetelnosti.

O okamžicích spolupráce na konstitucích 2. vatikánského koncilu Häring pojednává bez okolků a s kritikou sobě vlastní. Nezdráhá se zmínit o velmi tvrdých dialozích a překvapeních, které během koncilu zažil a poukazuje na konzervatismus, se kterým se setkává na každém kroku. Neustálý boj ovšem přinesl ovoce a na koncil autor nakonec vzpomíná jako na krok církve správným směrem. Po výše zmíněných událostech se v autobiografii vrací zpět ke svému dětství a popisuje život v rodné víscce a první kroky směřující k řádu redemptoristů, kde oceňuje dostatečné zdroje k prohlubování duchovního života. Autor se živě zmiňuje také o

životě uvnitř církevního společenství a o svých zdravotních komplikacích, které jej v pokročilém věku několikrát postihly. Nejen, že si na ně nikdy nenaříká, ale jakoby jej vždy posunuly na své životní cestě ještě blíže tolik zmiňované Prozřetelnosti.

Tato autobiografická kniha se čte velmi dobře. Její poutavá atmosféra nevšedního života katolického kněze je natolik sugestivní, že lze knihu přečíst doslova jedním dechem a rozhodně bych ji doporučil k četbě všem, kteří se chtějí na chvíli zastavit a prožít příběh člověka toužícího po vzájemné lásce mezi bližními a úctě k lidské existenci. */Michael Ruschka/*

CO NÁS ČEKÁ

◀ **Od 18. 1. ZMĚNA BOHOSLUŽEB V NEDĚLI** v Ořechově u Všech sv. už v 9:00 hodin a v **Nebovidech** až odpoledne ve 14:30 (místo ranní v 7:30), v Moravanech zůstává v 10:45. Pondělní mše sv. v Moravanech v 7:30 nebude.

◀ **Duchovní obnova hnutí Modlitby matek** na Sv. Hostýně od pátku 23. do neděle 25.1.2015

◀ **Duchovní obnova pro manželské páry** ze všech našich farností - od čtvrtka 5.2. do neděle 8.2. v Kostelním Vydří

◀ **Popeleční středa 18.2.** - začátek postní doby

◀ **Křížové cesty farních společenství**

Časopis je určen pro vnitřní potřeby farníků. Vydává Římskokatolická farnost Moravany a Ořechov. Redakce: Leona Steingartová, Lada Badinová, Magdaléna Šimová, P. Mariusz Sierpniak. Příspěvky můžete zasílat na adresu peregrinek@atlas.cz. Telefon: 777 674 936